

dette Lovforslag havde jeg Beslighed til at bemærke, at Forslaget i Virkeligheden kun er en Fortsættelse af de Bestræbelser, der, fra den Side her i Tinget hvortil Forslagsstillerne høre, bleve paabegyndte i forrige Rigsdagssamling. Det høje Ting vil jo erindre, hvorledes der den Gang af et Mindretal i Finansudvalget blev stillet Forslag paa Finansloven om en Nedsættelse til $3\frac{1}{2}$ pCt. pro anno paa det løbende Finansaar af de Midler, der henhøre under Sorø Akademi og Kommunitetet, og hvorledes dette Forslag af det daværende Flertal her i Salen blev modtaget. Ligeledes vil det høje Ting erindre, hvorledes der i forrige Rigsdagsamling blev fremsat et Forslag om Nedsættelse af Renten af Overformynderiets Midler, som, om end i noget anden Form, dog i Virkeligheden tog Sigte paa det samme Spørgsmaal, som omhandles i Lovforslaget. Det høje Ting vil erindre, at det daværende Flertal her i Salen fuldstændig lavede dette Forslag om, saaledes at det i Stedet for at foreskrive noget bestemt overlod det hele til den højtærede Justitsministers fakultative Myndighed, og man har endnu ikke set, at dette har baaret nogen Frugt i den ønskede Retning. Det høje Ting vil erindre, at der fra den, jeg tør maasse sige, ledende Del af det daværende Flertal, fremkom et Forslag, som med et Slag skulde løse hele Rentespørgsmaalet og sætte Renten ned over hele Viniien, et Forslag om at den almindelige Rentefod her i Landet skulde forandres fra 4 pCt. til $3\frac{1}{2}$ pCt. Det var i og for sig jo et meget pænt Forslag, tilsyneladende; men Betydningen af Forslaget svækkedes i meget væsentlig Grad, tilstaaer jeg, ved at det over en Bank blev tilladt at tage Bevilling til at svare højere Rente end $3\frac{1}{2}$ pCt. Der blev den Gang fra mig og flere andre Medlemmer her i Tinget stillet et Vædringsforslag gaaende ud paa, at saadanne Bevillinger til højere Rente end $3\frac{1}{2}$ pCt. ikke skulde kunne benyttes, hvor Talen drejede sig om de Midler, der omhandles i Loven af 19de Marts 1869. Dette Vædringsforslag, som for øvrigt blev forkastet af det daværende Flertal her i Tinget, er i Virkeligheden det samme som det, der foreligger her i et selvstændigt Forslag. Forslaget om en almindelig Nedsættelse af Rentefoden fik vi heller ikke megen Glæde af. Jeg tror heller ikke, at der vilde være kommet nogen som helst Glæde af det, selv om det var blevet til Lov. Men nu forsvandt Forslaget oppe i Landstinget paa en eller anden mærkelig Maade, og man hørte aldrig mere noget til det. Naar mine Medforslagsstillere og jeg nu fremkommer med dette Forslag, er det for saa vidt ikke noget nyt;

det er noget, som kan siges at ligge i Luften, og noget, som der er meget stærkt Trang til. Jeg har et godt Haab om at faa Forslaget gennemført og bygger for en meget væsentlig Del dette Haab paa, at vi her i Tinget fra den høje Regering have et Tilagn om, at den vil støtte os med at faa Renten bragt ned. Jeg sigter herved til de Udtalelser, den højtærede Finansminister paa Regeringens Vegne — det gaar jeg ud fra som en Selvfølge — fremsatte i forrige Samling ved første Behandling af Forslaget om Optagelse af et 3 pCt.s Laan i Udlandet og Konvertering af en Del af de daværende $3\frac{1}{2}$ pCt.s Statsobligationer. Den højtærede Minister udtalte sig ved den Beslighed paa en saadan Maade, at alle, der ønskede Renten her i Landet sat ned, kun kunne i højeste Grad glæde sig derved. De Ytringer, jeg sigter til, findes i Folketingstidende Sp. 992—93. Først udviklede den højtærede Minister, hvorledes Forholdene her i Landet vare blevne værre og værre, vanskeligere og vanskeligere, og han taler da om den Betragtning, „som ogsaa jeg for mit Vedkommende har gjort gældende og vil fastholde, at Landet er stædt i Nød, at der er Trang over hele Viniien til en Nedgang i Renten, at der er Trang til, at Staten gør, hvad den kan gøre, for at andre Pengeninstitutioner kunne følge efter paa samme Vej og Maalet derved naas“. Og længere hen siger den højtærede Minister, at „man skal forsøge paa at naa det Maal, der ligger saa lige for: en Nedgang i Renten, til formentlig Gavn baade for Landbruget og andre Erhvervsvirksomheder her i Landet, som kræve Kapital“. Disse Udtalelser tror jeg ikke kunne forstås anderledes end som en aaben Bedtendelse fra den høje Regerings Side af, at Forholdene nu ere saadanne, at det er en bydende Pligt for Statskassen at gøre, hvad den kan for at bringe Renten her i Landet ned, og hvis den høje Regering, hvad jeg slet ikke tvivler om, vil følge det Program, der her er udtalt, kan jeg ikke se andet, end at den maa støtte det Forslag, der foreligger her i Dag. Hvad angaar Nødvendigheden af at bringe Rentefoden her i Landet ned, kan jeg saaledes ganske henholde mig til de Udtalelser, den højtærede Finansminister den Gang fremkom med.

Rettelse.

Sp. 3448, L. 18 f. o.: „Danneafgiften“, læs: „Eftersafgiften“.